

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιάκοντα
καὶ ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ Ἀπριλίου καὶ ἑννάτη
καὶ μεγάλας χαραῖς 'στὸ Παλάτι.

Πέντε καὶ ἑπτακόσια,
πανηγύρια τόσα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Κύττα γύρω, μπεχλιθάνη,
τὸν ντουινῆ μας ἄνω κάτω,
ἀνθεπόλεμος θὰ κάνη
τὸ γνωστὸ τὸ Κομητάτο.

Ἀνθοπόλεμος θὰ γίνη
'στὸ Ρωμαϊκο καμίνι,
καὶ θὰ πέφτουν σὰν βροχὴ
ἄνθη πάγκαλα καὶ ρόδα,
καὶ θ' ἀφήσουν ἐποχὴ
καὶ θὰ γίνουν εἶδος μόδα.

Ἀνθοπόλεμος θ' ἀνάψῃ 'στῶν εὐτυχίων τὸν σάλον
καὶ ὅλη θὰ μυρίσῃ ἡ σφαῖρα,
καθὼς βλέπεις ἐδῶ πέρα
ὁ πόλεμος ἀμέσως διαδέχεται τὸν ἄλλον.

Πάντα κίνησις καὶ μένος πρῶτα πόλεμος μὲ βόλβια,
ποῦ δὲν πέρνουνε φωτιὰ,
καὶ κατόπιν μὲ χαρτιὰ,
ὕστερα μὲ παπαρούνας καὶ μωσικαῖς 'στὰ περιβόλια.

Τώρα 'στῆς ἡμέραις τούταις,
'στοὺς καιροὺς μας τοὺς ἀνθίνους,
θὰ σκεπάσωμε τῆς βούταις

ἀπὸ ρόδα καὶ ἀπὸ κρίνους,
καὶ εὐωδίας ἀπὸ 'πάνω καὶ χαμόγελα καλύκων,
καὶ ἀπὸ κάτω, Περικλέτο, ὕσσωδια τῶν σκολήκων.

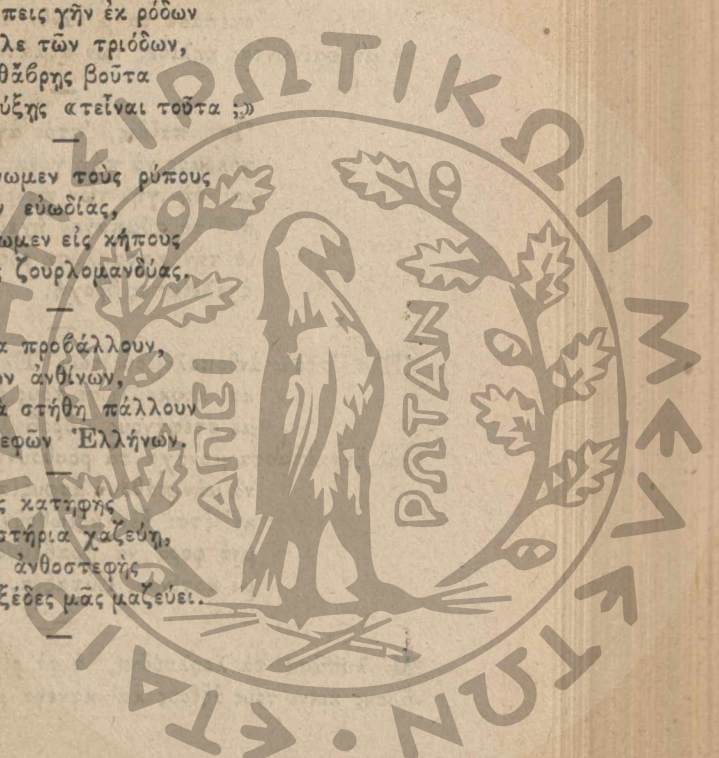
Μὰ τὰ μάτια σου γαρίδα νὰ τὰ κάνης, μπεχλιθάνη,
μὴ σὲ παρασύρῃ ἡ πλάνη,
καὶ τὸ μῦρον καὶ τὸ χρῶμα,
καὶ πατήσης ρόδων στρῶμα.

Ὅπου βλέπεις γῆν ἐκ ρόδων
φεύγε, σκύλε τῶν τριόδων,
ἀπὸ κάτω θάβρης βούτα
καὶ θὰ σκούξης ατεῖναι τοῦτα.

Δεῦτε πλύνωμεν τοὺς ρύπους
μὲ καλύκων εὐωδίας,
δεῦτε δράμωμεν εἰς κήπους
μ' ἐρυθροὺς ζουρλομανθῦας.

Ἀνθεστήρια προβάλλουν,
ὥρα τελετῶν ἀνθίνων,
καὶ ξανὰ τὰ στήθη πάλλουν
τῶν ἀνθοστεφῶν Ἑλλήνων.

Μὴ κανένας κατηφὴς
'στ' Ἀνθεστήρια χαζεύη,
'Ἀρης τὴν ἀνθοστεφῆς
'στοὺς μπαξέδες μας μαζεύει.

Ὅπλα ρόδινα βαστάζει κι' ἐξ ἀνθέων φέρει στέμμα
κι' ὁ χυμὸς τῆς παπαρούνας εἶναι σύμβολόν του κι' αἶμα,
τώρα κάθε νέος ἥρωας
πέφτει μέσα 'στὸ γρασιδί,
ὅπου τὸν προσμένει τσίρος
μὲ τὸ λάδι καὶ τὸ ξύδι.

Τώρα τρέχουν μέσα 'στ' ἀνθη τῶν γενναίων ἡ πατούνας
καὶ γελοῦνε τὴν Τουρκιά...
ρίξε μου δρό παπαρούνας,
νὰ σοὺ ρίξω δρό κουκιά.

Τώρα πἀνδημος ἡ στέφης καὶ ροδόστρωτα κρεβάτια,
ἡ δὲ γῆ τοῦ Παρθενῶνος,
ποῦ γεννᾷ τὰ ρόδ' ἀφθόνως,
δὲν τὰ βγάζει γιὰ τὰ μάτια,
μὰ τὰ βγάζει, Περικλέτο, γιὰ Ρωμηούς ὑπερφάνους,
καὶ γιὰ 'μένα καὶ γιὰ σένα νὰ τὰ πλέκωμε στεφάνους.

Εἴξευρε πῶς τέτοια μούτρα κάθε δεύτερο λεφτό
θὰ χρειάζονται στεφάνι,
καὶ γιὰ τοῦτο καὶ γι' αὐτό
κι' ἀπὸ βούταις ρόδα βγάνει.

Δεῦτε δρέψωμεν ἀφόβως γλυκυτάτους καὶ νοπούς
τῆς ἀνοιξέως καρπούς,
στεφανώσωμεν κροτάφους
εὐγενεῖς πολεμιστῶν,
στεφανώσωμεν καὶ τάφους
φυγοδίκων καὶ ληστῶν.

Ἔλα στέψε ροδιγκόταις, τρικαντὰ καὶ πετραχήλια,
κάνε κράνος μὲ πανσέδες καὶ φτερὰ μὲ χαμομήλια,
κάνε, βρέ, καὶ μὲ μαρούλια σακαράκαις καὶ χαντζάρια
καὶ στολίσου μὲ σπαλέταις ἀπὸ κόκκινα παντζάρια,
κι' ἔτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, βάλε δυνατὰς φωνάρας,
κόψε τ' ἀγκιναροκούκια, πάτησε 'στῆς ἀγκινάρας.

Ἀνθεστήρια προβάλλουν, σῆκω, Περικλῆ νωθρὲ,
καὶ σπαθιὰ τροπαιοφόρα
σκέπασέ τα μ' ἀνθη τώρα,
νὰ μὴ φαίνονται κηλίδες τῶν αἱμάτων ἐρυθραί.

Ἴτε, παῖδες, 'στὸν ἀγῶνα,
πόλεμος νὰ πάη γόνα,
καὶ τὴν γῆν τῶν πτεροπόδων,
ποῦ τὸ τύμπανον ἤχει,
νὰ τὴν κατακλύσῃ ρόδων
ἀτελείωτος βροχή.

Ἔλα 'στους ἀνοπολέμους τῶν Ἑλλήνων νὰ τρυφήσῃς,
καὶ κουκούλωσέ τους ὅλους
μὲ στεφάνους μυροδόλους,
καὶ ξεσκέπαστα μονάχα τὰ ρουθούνια των ν' ἀφήσῃς,
νὰ μὴν πάθουν ἀσφυξία
κι' ἔτσι δὲν ἀξιοθοῦν
μιά φορὰ νὰ βραβευθοῦν
μὲ κοτίνους Εὐταξία.

Μὴ λυπᾶσαι τὰ λουλούδια, νὰ τὰ ρίχνῃς σ' ὅποιον βλέπεις,
ὅλους κρίνε τους ἀξιους καὶ κανένα μὴ λυπῆς,

μὰ πρὸ πάντων παπαρούνας, Περικλέτο μου, νὰ δρέψῃς
τούταις μόνον ἔχουν μείνει μὲ τὸ χρώμα τῆς ντροπῆς.

Στέψε πάλι καὶ τὸν Ἐτόλο,
ποῦ τὸν ἔστειλαν 'στὸ Βῶλο,
κι' ἀπ' ἐκεῖ στεφανωμένος μὲ Μαγιάτικα στεφάνια
μᾶς μὴνᾶ πῶς εἶναι φόβος μήπως σπάσουν τὰ καλὰ,
πῶς δουλεῖαῖς μὲ φούνταις τρέχουν, καὶ πῶς τώρα παρ' ἡ
κάθε 'λίγο καὶ λιγάκι ξεβιδώνει καὶ μιὰ βίδα.

Πῶς ἐχάλασαν σωλῆνες,
πῶς ξεσφηνωθήκαν σφήνες,
πῶς ἐσάπισαν κατάρτια, καὶ ζητοῦν ἐπιτροπαῖς
γιὰ νὰ 'δοῦν τῆς προκοπαῖς.

Κᾶν ἐσάπισαν κατάρτια, κᾶν μᾶς τρώει σάπιο κᾶτι,
ποῦ δὲν φαίνεται 'στὸ μάτι,
κᾶν ἐσάπισαν τὰ ξύλα,
κᾶν ἐρρήμαξε σαπίλα
καὶ τῆς ρίζαις καὶ τὰ φύλλα.

Ἐναστέψε τῆς Παιδείας τὸν ἀθάνατο Θανάση,
ὅπου 'πῆρε παγανιὰ
τῆς Ἑλλάδος τὸν ντουγιᾶ,
κι' ἔχει μέσα του σεκλέτι τὰ μουρέλια νὰ γυμνάσῃ,
καὶ νὰ πῇ τὸν πυρῆνα νέου μέλλοντος στρατοῦ,
καὶ νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ,
καὶ ταῦτιά νὰ παλαβώσῃ
μὲ ταμποῦρλα νύκτα 'μέρα, ραπατάου ραπατοῦ.

Ἐναστέψε τὸν Θανάση, τῶν νηπίων τὸν ἀστέρα,
κάθε βρέφος καὶ ταμποῦρλο, κάθε βρέφος καὶ παντιέρα
Ἡ παντιέρας μᾶς φλογίζουν καὶ στηλόνουν τὰ κορμὰ
κι' ἂν 'στὸν πόλεμον τὸν τότε δὲν ἐπήραμε καμμιὰ,
ὅμως τώρα πέντε πέντε τῆς ἀπλόνομε πλατειᾶς...
'στοῦ πολέμου τὴν φοβέρα
τί τὴν θέλω τὴν παντιέρα;
εἶναι φόβος μὴ μ' ἐξάψῃ καὶ πηδῇ σ' ἑστῆς φωτιάς.

Π.—Τὰ ξετσίπωτά σου μούτρα μὲ τῆς παπαρούνας τῆς
καὶ μὲ σεβνταλῆ καρδιά
τὸ ξυλένιο τὸ σπαθί μου σὰν Ἀριστογείτων κρύδω
μέσα σὲ μυρτιάς κλαδιά.

Ἄς δροσίωμεν 'στὰς αὔρας τὰς ψυχὰς τὰς διαπύρους,
ἃς βυζάζωμεν χυμούς,
ἃς ὀρμήσωμεν εἰς τσίρους
κᾶν ψημένους κᾶν ὠμούς.

Εἰς τὸν πόλεμον τῶν ρόδων ἃς μὴ στρέψωμεν τὰ νῦτα,
καὶ μακρὰν τῶν πρώτων θρήνων
δεῦτε σμιζόμεν εἰς κήπους τὰ πυρίπνοά μας χνώτα
μὲ πνοὰς παρθένων κρίνων.

Μὴ καὶ τούτου τοῦ πολέμου φοβηθῶμεν τοὺς κινδύνους,
καὶ καθένας γέρος νέος
ἀτρομήτως καὶ γενναίως
ἃς δεχθῇ καὶ τὰς οὐδίας καὶ τὰς σφαῖρας τὰς ροδινοῦν
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν καυγᾶ
μὲς 'στὴν χλόην ποῦ σφριγγᾶ

νὰ χαράζωμεν τὰ κλέη καθανὸς Ρωμηοῦ Σερδάρη,
ὀγκανίζοντες προόδους σὰν Ἀνυκύφωνοι γαϊδάροι.

Τόκα μία τὸ ποτῆρι
'στῶν ἀνθῶν τὸ πανηγύρι.

Ζήτ' ὁ Μᾶης καὶ τὸ γλέντι τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀτρομήτων,
ζήτ' ὁ Τσάμπερλαϊν, ὁ Ρόμπερτς, κι' ἡ Βουλὴ τῶν Κοινο-
[τήτων,
ζήτω καὶ τοῦ γερο-Κροῦγερ, ποῦ τὸν λένε σκοπευτῆ...
δὲν ἐπαρέθηκαν ἀλήθεια νὰ σκοτώνονται κι' αὐτοί;
ἐπαίθηκα ν' ἀκούω Σπίον-Κόπ καὶ Μπλεφοντάϊν,
κι' Ὑπουργὸν Παιδείας λέγουν ὅτι θᾶχωμε τὸν Στάην.

Τόκα μία τὸ ποτῆρι
'στῶν ἀνθῶν τὸ πανηγύρι.

Ἐπιλωμένος μὲς 'στὰ κλέη, Φασουλῆ, τὰ πατρικά
τῆς ἀρχαίας Ἀντιγόνης ψιθυρίζω χορικά,
φῆλῶ τοῦ Σακελλαρίδη τὴν ἀρχαία μουσική,
τὴν ἀλέγγρα, τὴν σκερτσόζα, τὴν ἐκκλησιαστική.

Ἄκτις ἡλίου—μάννα μου!
νὰ ζήσῃς, Ἀδριάνα μου—
ἐπὶ τῆς ποθ' ὦ βλέφαρον—ὦχ! Μαργαρίτα ρένια μου,
νταρντάνα κοντυλένια μου.—
Τὸν λεύκασπιν κινήσασα—λοιμὸς 'στὴν Ἀλεξάνδρα,
εἴδα καὶ σὲ λιμπίστηκα πούχεις τὸν γέρον ἄνδρα.—

Ὁ Πολυνείκης ἐπὶ γᾶ—καύμους δὲν ὑποφέρω,
βέλε φαρμάκι 'στὸ γηαλί φαρμάκωσ' τον τὸν γέρο—
πᾶλλὰ δεινὰ, δεινότερον οὐδὲν ἀνθρώπου πέλει,
ὅταν ἀρχαῖος μουσικός νὰ ξεφυτρώσῃ θέλει.

Κι' ἔφαλα τὴν Ἀντιγόνη
μὲ μιὰ γλύκα, ποῦ λιγόνει,
μὰ τοῦ Σοφοκλῆ τὸ φάσμα
μοῦκοψε τὸ θεῖον ἄσμα,
καὶ τὴν ὦραν, ὅπου μόνος
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος
ἔργουδουσα τὸν Ἀργόθεν φῶτα βάντα πανσαγία,
δίνει μιὰ καὶ πέρνει φάρα,
κι' ὅπως ἄλλοτε καὶ τώρα
μ' ἄλλαξε τὴν Παναγία.

Ποῖα μουσική κι' ἐκεῖνη,
κάθε πόδι συνεκίνει,
κι' ἔκανε χωρὶς νὰ θέλῃ
καὶ τὸν γέρο τὸν κυρτό
μιὰ νὰ σύρῃ τὸ καγκέλι,
μιὰ νὰ σύρῃ τὸν συρτό.

Κι' ἐρωτοῦσα περιέργως κᾶτι σπουδασμέναις μούραις
τί ἐπὶ αὐτὰ τάρχαϊα κι' ἡ βαθεῖαῖς Ἑλληνικούραις,
ὅταν δὲ κι' ὁ μουσουργὸς 'στὴν σκηνὴν ἐπέλασε
βλέπω καὶ τὸν Θεοδωράκη,
πούχει μουσικῆς μεράκι,
κι' ἄλλοι λὲν πῶς 'δάκρυσε, κι' ἄλλοι λὲν πῶς 'γέλασε.

Φ.—Ἀκουσε τὰ δὴ τὰδέλφια τοῦ Λαυράγκα τοῦ Διονύση;
Π.—Τέκουσα μὲ τόσον πλῆθος ἐν χαρᾷ καὶ συγκινήσει,
κι' ἐγὼ τούρριξα μπουκέτα, περιστέρια, δάφναις, λύραις,
καὶ τοῦ φώναξα: «μαέστρο, γρήγορα νὰ 'ῶς καὶ λίραις.»

Φ.— Τόκα μία τὸ ποτῆρι
κι' ἦλθε γάμων πανηγύρι,
καὶ 'στὴν Κέρκυρα πηγαινῶ γιὰ νὰ 'δῶ τὸν μέγαν Δοῦκα,
ποῦ θὰ πάρ' ἡ Βασιλόπαις,
καὶ σ' ἀφίνω 'στὴν Ἀθήνα μὲ χειμῶνος πατατοῦκα
νὰ μαζεύῃς παληγοῖες.

Θὰ χαρῶ καὶ θὰ πηδῶσω,
παραϊτῶ τοὺς Ἀθηναίους,
καὶ τρελλὰ θὰ κελαϊδῶσω
τοὺς μεγάλους ὕμεναίους,
ποῦ τῶν Ρωσσιῶν ὁ Τσάρος
πρῶτος θὰ γενῇ κουμπάρος.

Πᾶω πάω, Περικλέτο, μὲς 'στῶν γάμων τὰς θαλίας
νὰ βαρέσω τὰ βιολιά,
δός μου ρόδα Δεκελείας
γιὰ τῆς νύφης τὰ μαλλιά.

Πᾶω πλούτους νὰ θαυμάσω, χρυσοκέντητα φουστάνια,
πάει κι' ὁ Μητροπολίτης νὰ 'δολογήσῃ τὰ στεφάνια,
φεύγει κι' ὁ μεγάλος Κόντης, Περικλῆ σουρτουκλεμὲ,
κι' ἂν 'στους γάμους ἐπισήμως δὲν ἐκάλεσαν κι' ἐμὲ,
γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ τὴν βελάδα μου θὰ πάρω
καὶ σειστός καὶ λυγιστός 'στους Κορφοὺς θὰ βολτατζάρω.

Πᾶω 'λίγο νὰ γλεντίσω σὲ νησί βασιλικό,
ποῦ μᾶς λὲν πῶς θὰ τὸ κάνουν τοῦ Λεβάντε Μονακό,
καὶ θὰ παίζουν τὴν ρολίνα,
ὦχ! ψυχὴ μου Καρολίνα,
καὶ θὰ παίζουν τέρτσο-τίρο, καὶ θὰ παίζουν μπακαρᾶ,
κι' οἱ Κορφιᾶτες θὰ κλωτσούνε μὲς 'στους δρόμους τὸν παρᾶ,
κι' ὅσοι μὲς' ἀπὸ τὴν Λέσχη κακομοῖρηδες θὰ βγαίνουν
'στὸ γνωστὸ Φρενοκομεῖο κατ' εὐθεῖαν θὰ πηγαίνουν.

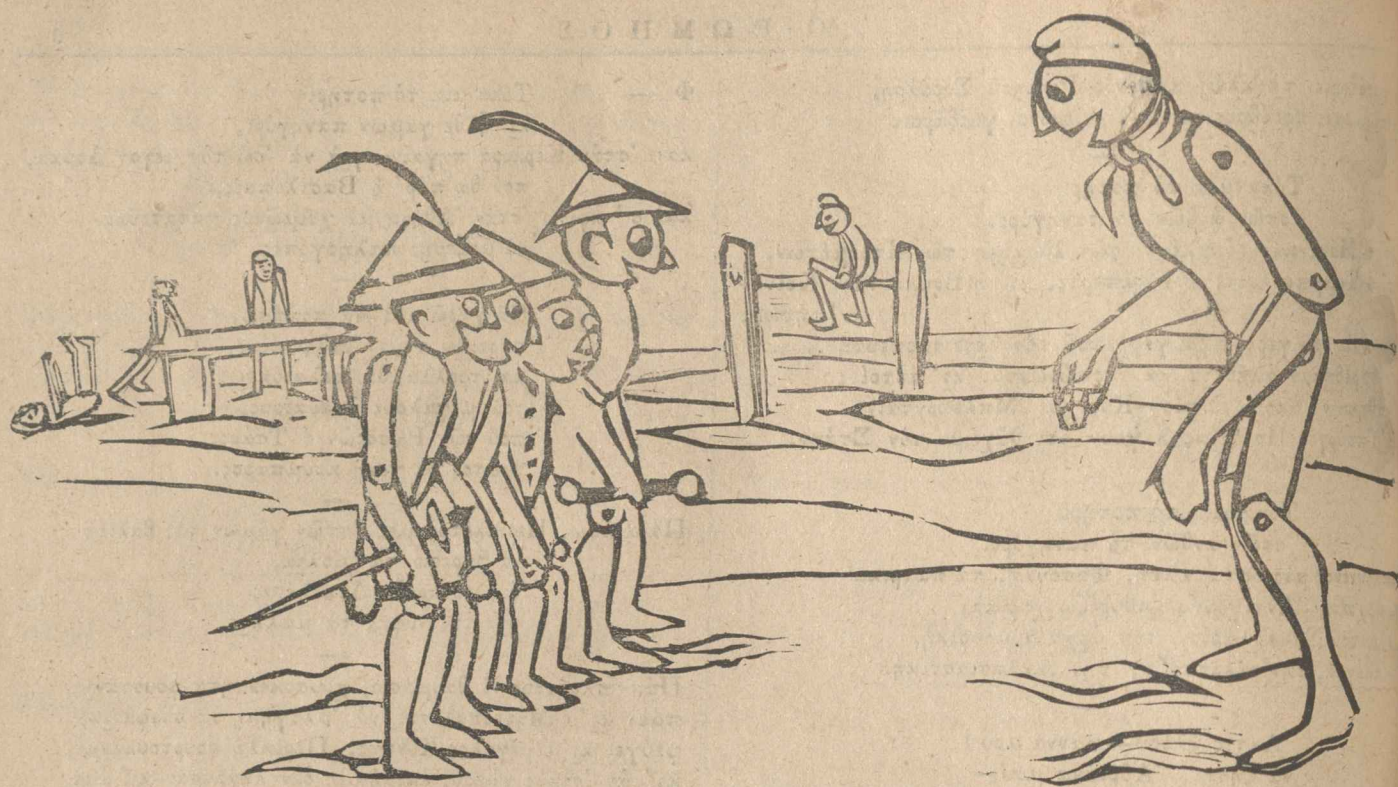
Π.—Εὐοί, φωνάζω, τοῦ Δουκὸς, Εὐᾶν τῆς Προγκηπίτης,
καὶ τῶν δίκων σου κοριτσιῶν νὰ 'ῶς χαρὰς...
Φ.— Ἐπίσης.

Π.—Καὶ τώρα 'στους εὐδαίμονας τοῦ βασιλείου χρόνους
νὰ 'ῶς γαμπροὺς πλουσίους,
ἂν ὄχι Δοῦκας, Φασουλῆ, τοῦλάχιστον Βαρόνους,
ἔστω καὶ Μαρκησίους.

Φ.—Πᾶω πάω, Περικλέτο, γιὰ τὸν γάμο τὸν λαμπρό,
δός μου ρόδα γιὰ τὴν νύφη, ρόδα καὶ γιὰ τὸν γαμπρό,
ρόδα καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς,
ρόδα καὶ γιὰ τοὺς κουμπάρους,
κι' ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς
καὶ τοὺς πρώτους Γοσποδάρους.

Πλὴν ἂν τύχῃ γιὰ τὸν γάμο νὰ μοιράσουν καὶ παρᾶδες
σὲ καμπόσους φουκαράδες,
τότε τὴν βελάδα βγάλω,
τὰ παληὰ μου ρούχα βάλω,
καὶ προβαίνω μὲ τὸν δίσκο
καὶ βαρῶ τὸν Καραῖσκο.

Π.—Σύρε κόσμον νὰ θαυμάσῃς ἀληθοῦς περιωπῆς,
καὶ σὰν ἔλθῃς μὲ τὸ σῖγμα καὶ τὸ νὶ νὰ μοῦ τὰ πῇς.
Ὡρα σου λοιπὸν καλὴ,
πάρε κι' ἄσπραις πασχαλιαῖς,
μὰ πρὶν φύγῃς, Φασουλῆ,
δεῖξου κάμποσαις ξυλῖαις.

**Ὁ Φασουλῆς μὲ ρόμην Σπαρτιάτου
γυμνάζει μὲς ὅτ' οὐ σπῆτι τὰ παιδιὰ του.**

Ἴτε πρὸς τοὺς πολέμους, παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ,
κάτω τὰ ποδαράκια
κι' ἀπάνω τὰ χεράκια,
ἐν δῆδ', μεταβολή.

Αἰώνων ἀμετρήτων σὰς ἐπιδίδει δόξα,
τρέχετ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
κι' ὅλο γυμναστική,
καὶ τῶν μικρῶν νὰ γίνη καὶ τῶν μεγάλων λόξα.

Ἄς βάλῃ κάθε βρέφος ξυλένι σακαράκι
κι' ἀγρίως ἄς χυμᾷ
νὰ δέρνῃ τὸν μπαμπάκα,
νὰ δέρνῃ τὴν μαμμᾷ.

Ἴτε, νὰ σὰς ἀνδρίσουν γυμναστικῆς καιροί,
τσακίσετε κανάτινα,
χαλάσετε κρεβάτια,
καὶ μήτε μιὰ καρέκλα ν' ἀφήσετε γερή.

Ἐμπρὸς, μὲ σούρτα φέρτα ὅτ' ἀ πόδια θὰ σὰς λῶσω,
καὶ ὄργανωτὴν θὰ φέρω γιὰ νὰ σὰς ὀργανώσω.
Ἐμπρὸς, εἰς τὴν ἀράδα σταθῆτε ντοῦρα κι' ἴσια,
μὲ τῆς πολλὰς τρεχάλας ἢ πίστις σας νὰ ὀγῆ,
νὰ κάνετε τῆς νύκτες ὅτ' οὐ ὕπνο σας τὰ τσίσινα,
καὶ λούτσα νὰ σὰς ὀρίσκουν ἢ δούλαις τὴν αὐγή.

Ἐμπρὸς μὲ τὰ τουφέκια καὶ τὰ χαρτένια κράνη,
κανένας μὲ τρομάραις ὀπίσω του μὴ στρέφῃ,
καὶ πόλεμο καινούριον τὸ κράτος δὲν θὰ κάνῃ
πρὶν μέραρχοι νὰ γίνουν τὰ μουσκευμένα βρέφη.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, ἐκδόσις αὐτοῦ δευτέρα,
τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης αἰσθητῶς ὠραιότερα,
οἶστρος, χάρις, γλαφυρότης,
καὶ καλλιτεχνία πρώτης,
ἔργον τοῦ Φιλαδελφέως,
τοῦ δοκίμου συγγραφέως.

Ἐργοστάσιον ἀνθέων τῶν κυρίων Παπαγιάννη,
ποῦ μὲ τᾶνθῃ του τὰ τόσα καὶ πτερὰ τῆς μόδας κάνει
γιὰ καπέλα γυναικῶν θαυμαστά καὶ ἑακουσμένα,
Ἑρμοῦ δρόμος κι' ἀριθμὸς ἑκατὸν εἰκοσιένα.

Νὰ κι' ἡ Καθβαλερία τοῦ Μασκάνη,
ποῦ τόσῃν εὐχαρίστησιν μᾶς κάνει,
μετάφρασις τοῦ Κώστα Καιροφύλλα
μὲ τόσα νέα μέτρα καὶ ποικίλα.

Ἐπετηρὶς τοῦ Παριζιέ, σημαντικὴ τὰ μάλα,
μὲ δράσεως ἀληθινῆς τεκμήρια μεγάλα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰδίου.